

Jáhen Štěpán

Na počátku dějin Církve padlo několik zásadních rozhodnutí apoštolů. Tím prvním bylo doplnění apoštola za zrádného Jidáše, který se oběsil. K tomuto rozhodnutí došlo bezprostředně po setkání se vzkříšeným Ježíšem, který se s nimi rozloučil a dal jim úkol očekávat v modlitbách křest Duchem Svatým, aby mohli být jeho svědky po celém světě. Ve *Skutcích apoštolů* čteme: „A když přišli (zase do města), vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův (bratr). Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými“ (Sk 1,13-14). Petr vybídl apoštoly i ostatní učedníky, bylo jich tam kolem sto dvaceti, aby na místo apoštola Jidáše nastoupil jiný, kdo byl učedníkem Ježíše a svědkem jeho

zmrtvýchvstání, jako apoštolé. Vybrali dva muže a modlili se, aby sám Bůh skrze los určil, kdo má být apoštolem. Los padl na Matěje.

Druhé rozhodnutí apoštolů se týkalo ustanovení dalšího úřadu v Církvi, totiž úřadu služebníků – jáhnů (diakonů). První jeruzalémská křesťanská obec prožívala ohromné nadšení z víry v Ježíše. Vytvářeli jednotu srdcí jako v modlitbě, tak i ve stylu života, kterým napodobovali život Ježíšův. Řekli bychom, že to byli první „Františkáni“. Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Opět čteme ze *Skutků apoštolů*:

„Ti, kdo jeho slovo (Petrovo) ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí. Setrvali v apoštolském učení, v (bratrském) společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse a církvi“ (Sk 2,41-47).

„Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval“ (Sk 4,32-35).

Došlo však k různým opomenutím ohledně rozdělování přídelu potřeb a následně i k prvním nesvárům, podezřením a hádkám mezi křesťany. Lidských chyb není ušetřeno žádné lidské společenství, ani prvotní Církev vedená přímými Ježíšovými učedníky. Apoštolové proto svolali celou Církev a vyzvali všechny Ježíšovi učedníky k rozhodnutí, kterým se podpoří nový církevní úřad. Vedle apoštolů ustanovených přímo Ježíšem nebo losem vedeným Boží rukou, si měli ostatní učedníci vybrat sami mezi sebou sedm mužů majících dobrou pověst a plných Ducha Svatého. Čteme ve *Skutcích*:

„Dvanáct (apoštolů) proto svolalo (veškeré) množství učedníků a řekli: Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova. Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly, a oni na ně za modlitby vložili ruce“ (Sk 6,2-6).

Štěpán, byl muž plný Boží milosti a síly, dělal podobně jako apoštolové velké divy a znamení. Možná že byl i muž mladý a horlivý, majícím tvář anděla. Jeho přímočarostí si velmi zneprátelil židy, kteří v Krista

neuvěřili a podobně jako u Ježíše si intrikami vynutili jeho popravu. Štěpán nespravedlivě osočen umírá pod jejich kameny. Možný byl mladý a horlivý, ale v srdci si nenesl ani hořkost, ani náznak po pomstě, která je častou známkou lidí mladých, horlivých a nezkušených. Umíral s pohledem k Bohu, ke Kristu a proto si nesl v srdci pokoj a odpuštění i vůči intrikářům a zmanipulovanému davu bez rozumu.

V Božím slově o prvotní Církvi čteme o rozhodnutích, která padala v klidu a tichu modlitby, zvažovaná a rozlišovaná před tváří Boží, poslední, dnes neuváděné rozhodnutí apoštolů bylo zda křtít či nekřtít pohany a později, zda z nich prvně činit Židy skrze obřízku a poté je křtít, nebo jestli už obřízku vynechat. Najdeme tam však i rozhodnutí, která musela přicházet bezprostředně vzhledem k často vypjatým situacím a nepokoji až nenávisti okolí. Ať už jedna nebo druhá situace, rozhodnutí činěná v klidu či okamžitě, vždy se obraceli přímo k Bohu a rozhodovali se před jeho tváří. Toto je zkušenost předávaná Božím slovem i k nám.

Můžeme se dostávat i my do situací, kdy budeme, nebo jsme byli nespravedlivě osočováni. Kde kdo si nese v paměti nepříjemné vzpomínky na dávné křivdy, které dodnes mohou vyvolávat pocit křivky spojený s pocitem hněvu, smutku, neodpuštění či nenávisti. I při těchto vzpomínkách hledme k Bohu s prosbou: „Pane, učíš nás odpouštět i nepřátelům. Mé srdce však svírá smutek, hněv, touha, ostrém slově, po pomstě, po nápravě mých křivd. Pomoz mi však i zde vidět Tebe, Tvou tvář, jako se k ní díval svatý Štěpán, abych více vnímal Tebe, jak to, co mě svazuje a zneklidňuje už i dlouhá léta. Daruj mě, prosím, milost odpuštění pro ty, kdo mně ublížili a požehnej jim a také mně. Zahlad' svou milostí jizvy srdce a naplň mě Duchem Svatém, Duchem pokoje a lásky, Duchem vytrvalosti v dobrém. Amen.